

Meleg fogadtatás

A sátán komája kishíján ottveszejtette a fogát. Nem számolt azzal, hogy az asszonyok magát az ördögöt vélték személyében felfedezni. A katolikus hit bátor harcosai félelmet nem ismerve felléptek a gyalázatos ördögfattyá ellen, aki a gonoszt szolgálja. Nem restellették féltett seprűiket használni harci eszköz gyanánt, mondván „halál reám, ha ezt hagynám!”

Apponyröcsöge, a Zoboralji-hegyek között elterülő kis nyugodt falucska. Az élet olajozottan forog és járja mindennapos útját. A leányok a közeli Dörög patakra viszik ki a mosnivaló ruhát, a szálfá legények pedig vágják a fát a közeli domboldalon. Viszont a nyugalmat megtörte egy ismeretlen lutheránus hittérítő érkezése.

Históriásunk megkérdezte szándékairól G. Balázs, szászföldi tiszteletest, s a válasz így hangzott:

„Azon okból merészeltem lábam betenni ezen ország rónáira, ugyanis hallottam én odahaza a messzi Szászországban, hogy itteni honfiak nyitottak az új megreformált keresztény vallás tanaira. Ezért csatlakoztam ahhoz a karavánhoz, amely Hungária megtérítését szolgáló tiszteletesekből állt. Az éjszaka leple alatt átléptük Morvaország hegyeit és utunkat vettük a

már hőn áhított célpontunk felé, Zoboraljára. Istennek kegyelméből nem találkoztunk sem martalóccal sem zsandárral az úton, ugyanis az lett volna legnagyobb veszedelmünk. Megérkeztünk Apponyröcsöge csendes főutcájára és megpróbáltunk szállást találni, hogy a veszedelmes vadállatok földi testünket fel ne marcangolják. Ekkor derült ki, hogy ezen falu hívő lakosai nem oly vendégszeretők, mint ahogy azt a világ zengi a magyarokról. Ha nincs zsidó kereskedő a faluba, tán ott veszünk volna el mindnyájan. Istennek legyen hála.”

A szó, hogy idegenek érkeztek a faluba, mint futótűz terjedt. A rossz szájak maga az Antikrisztus eljövételét jósolták, s hogy ezek az ördögfiak a hírvivői érkezésének. A lakosságnak egy szó nem sok, annyi jó szava sem akadt a lutheránusokról, akik reggel neki is álltak eretnek dogmáik terjesztésének. Házról-házra kopogtattak, de válaszra nem találtak.

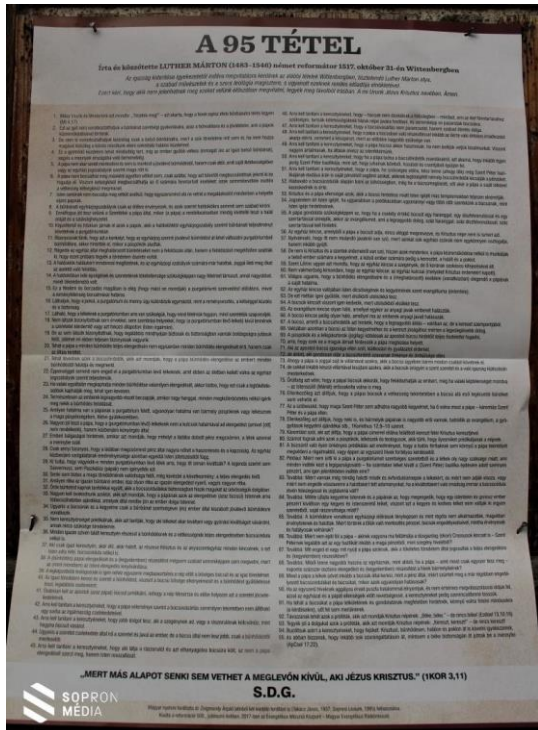
K. János, helyi fazekas mindent elmesélt a térítés folyamatáról:

„Hát, jöttek ezek a fekete csuhás akárkik, mert embernek nem nevezném és elkezdtek valami Luther atyjukról beszélni. De még ha csak arról beszéltek volna, de elkezdték a mi katolikus egyházunkat szidalmazni és rágalmazni. Hát mi ez kérem, ha nem istengyalázás? A vér úgy forrott bennem, hogy azt szavakba sem lehet önteni. Nem vagyok egy nagyharagú ember,

úgyhogy inkább odébb is vonultam, hadd mondják csak azok a hazugságaikat a főtéren. Hazatértem, hogy adjak enni az aprójószágoknak, erre meghallom hogy már a házam előtt járnak ezek az ördögfiak. Gondoltam, nem nézek oda, és akkor tovább mennek, de jaj én buta fejem. Elkezdtek utánam üvíteni, hogy jöjjen ki és hallgassam meg őket. Na, én nem akartam semmi rosszat nekik, úgyhogy cifra káromkodással elküldtem őket melegebb égtájra. De ezek csak nem tágítanak, mondják-mondják, mint a bolond perces. Na itt telt be nekem az áldozó kehely, megragadtam a hurulókapát és elkezdtem szaladni feléjük. No, ezek mintha madarak közé lőnének, úgy szaladtak szerteséjjel. Utána már hála a Magasságosnak többször nem láttam őket a házam táján.”

A tiszteletesek viszont nem hagyták, hogy munkájuk gyümölcs nélkül maradjon, ezért folytatták „zarándokútjukat” a többi ház felé, viszont csak hasonló vagy ennél is szörnyebb választ kaptak. B. Gábor szerint, ekkor történt az elhatározás, hogy istenített atyjuk, Luther

szerint cselekszenek és tanaikat kiszögelik a falu közepén, a templom ajtajára. Ki is vonultak a faluszéli domboldalba, ahol egy lapos sziklán papírt és széndarabot ragadtak és le is írták szóról—szóra, 95 pontjukat. A helyi legényektől vasszeget kértek, akik mit sem sejtve oda is adták nekik nagy kedvességgel.

Visszatértek a faluba, mint egy hódító sereg és útjukat egyenesen a templom irányába felé vették. Kezükben lobogtatták a nagy papírt és közben fennhangon rikácsolva prédikáltak róla véletlenszerűen. Fülébe került az

Anyaszentegyház hú tanítójának, a helyi katolikus papnak, M. Lukácsnak, hogy ezek az ördögfattyak az ő temploma ellen vonulnak. Eddig ő tartózkodott a megnyilvánulás elől, de már nem tűrhette tovább e gazemberek szélhámosságát. Kivonult papi öltözékébe és testével kezdte el védeni a szent helynek ajtaját. A hívő lakosság is csatlakozott ehhez a szent ügyhöz és sorfalat álltak, hogy meg se közelíthessék mosdatlan kezeikkel a templomkilincset. A katonaviselt férfiak elkezdtek militáris formációba vezényelni a férfiakat, akik kapával s kaszával siettek a védelmükre. Köztük volt az a két asszony is, akik a hősnők bátorságával majd ténylegesen megvédik a falut a bűnbeeséstől és Eger várának a megvédésénél joggal vehettek róluk példát a bátor asszonyok. Az ő téteményükről az alábbi nyilatkozták:

„Mi is mentünk, hogy megvédjük a falut, mint akárki más. Fegyver hiányában, hát sóprúvel vonultunk csatába. Amikor megérkeztünk a templom előtti kistérre nohát, mit lát a szemünk? A komaasszonyom, a Piroska vezetésével kishíján az egész falu felsorakozott az ajtó elé, hogy elálja ezeknek a barbároknak az útját. Amott meg az egyik feketeruhás csak süvölködött, hogy engedjék oda, ő csak nekünk akar ezzel jót. No persze, még mit nem. Amikor előlépett az egyik hátulról és kezét pofonra emelte, hogy a jó papunkat megfenyítse, akkor elvörösödött

előttem a világ. Asszonypajtással megrohantuk őket, és elkezdtek a söprű mindkét végével csapkodni őket, amíg csak szusszal bírtuk. Hallottam, hogy a tömegből röpködtek a biztató szavak „A fejét üsd, hogy meg ne sántuljon” meg a hasonlók. Amikor észrevették ezek a pokolfajzatok, hogy ezt a csatát nem nyerhetik meg, elkezdtek minden irányba szaladni az életükért. Mivel mi ketten nem tudtunk szétszakadni annyi irányba, célba vettük a leglassabbakat. Azt hitte, hogyha a domb felé fut, akkor megmenekülhet tőlünk. Hát nagyon is tévedett. Kapott a fejére annyi púpot, mint égen a csillag. Ha a favágó legények nincsenek, tán a szomszéd faluig kergettük volna, vagy tán a vármegyehatárig. És ez legyen bizonyíték, hogyha még egyszer valaki kis falunkba be merészeli tenni eretnek lábát, afölött kegyelmezzen a Jóisten, mert mi nem fogunk.”

Megkérdeztük a helyi bírót, hogy milyen jogi eljárásokat tettek meg az ügy lezárása érdekében és milyen következménnyel jár ez a tettesek részére.

„A Nyitra vármegyei bíróság azon elhatározásra jutott, hogy a 12.a büntetőtörvény 35. §-a szerint a fennemlített asszonyokat és a falu lakosságát nem éri büntetés. Ezen kívül a Német-Római Császárság területéről érkező illegális határátlépőket visszatoloncolják hazájukba és megfosztják őket tiszteletesi pozíciójukból, valamint az újonnan radifikált vallástörvény

alapján nem léphetnek be sohasem a Magyar Királyság vagy az Osztrák Őrgrófság területére. Azt a zsidó embert, aki pedig ezen illegális határátlépőknek szállást adott, fejenként 15 aranydénár pénzbírságra ítélték.”

Szerencsére ez a falu megmenekült a lutheránus veszedelemtől, és ezt mind két bátor asszonynak köszönheti, akik megindították a hősi rohamot az istenkáromlók ellen. Viszont sajnos nincsenek ilyen bátor nők az ország minden szegletében, ezért eme história olvasóját is esdekelve kérjük, hogyha látja maga környékén megjelenni ezt a kórságot, akkor küzdjön vérrel s acéllal. Vegyen példát ezen falu hős fiairól s lányairól, akik szembe mertek szállni magával az ördög cimboráival. Nevük legyen mindörökké áldott!

Irodalomjegyzék, képforrások:

<https://mapio.net/images-p/18072018.jpg>

https://www.sopronmedia.hu/cache/s7_yjf6-d322-1509013384.jpg

felkészítő tanár magánfotói